

мъртвешитѣ, кога ги спбцатъ въ гроба, мислимъ си, че сме са простили съ тѣхъ за винъги; неможемъ доро и да си представимъ, че изгнмалото тѣхно тѣло до нѣкогы ще оживѣе, ще стане; но то тѣй ще стане; такъвзы ѣ закона Божій: Богъ тѣмното ще овлаѣче въ нѣтаѣниѣ и смъртното ще престори на безсмъртно.

И тѣй, като държимъ въ ръцѣ пръчкытѣ, изразявамы че посрѣщамы Господа І. Христа.

Но, сдѣшатели, ный сега посрѣщамы Господа, и намъ ны нѣтрѣва да излѣзвамы далечъ да Го посрѣщамы: Той вынѣгы е при насъ, Той вынѣгы стои при вратата на нашитѣ сърдца. И спорѣдъ тѣй стой са само да отворимъ тѣзи врата, т. е. да Го пожелаимъ отъ все сърдце, и той непременно ще влѣзне. И каква радость ще са посели тогази въ насъ! Яко въ нѣкоя тъмна, стѣдена зима ноцъ вы ненадѣино изгрѣвало Маското слънце, какъ тогази вы са всичко съживило и оебравало! Ъй тѣй сжцо става и съ дѣшата на грѣшника, когато изгрѣе въ неа слънцето на правдата, Христосъ Богъ нашъ. Но цю рѣкохъ азъ—така! не, това нашиа языкъ неможе да искаже: тогази въ сърдцето е сжцій рай. Ный, като са наачамы поправо грѣшницы, считамы са недостойны за то, дѣто обнтава Христосъ въ насъ, и спорѣдъ тѣй по нѣкога мнозина неискатъ да мѣ отворатъ вратата на сърдцето си. Ахъ, сдѣшатели! за тѣй трѣва да отварамы сърдечнытѣ врата, защото сме грѣшницы: Исѣсъ